

LENKA BANDUROVÁ

LEA HONOR

TŘPYTÍCÍ SE MĚSTO

 C P R E S S

Lea Honor

Třpytící se město

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Lenka Bandurová
Lea Honor: Třpytící se město – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

LEA HONOR

TŘPYTÍCÍ SE MĚSTO

LEA HONOR

TŘPYTÍCÍ SE MĚSTO

LENKA BANDUROVÁ

Obsah

Prolog	8
Vlčí píseň	12
Jmenuji se nijak	22
Žebrácká poušť	26
Královský hostinec	32
Hvězdné nebe	40
Honorův tábor	50
Kdysi dávno	58
Smrtná ulička	68
Byla jsi dobrá, ale já jsem lepší	84
Obchodník, nebo stín?	100
Pomsta a trest	108
Keř růží	120
Smuteční závoj	126
Pohrdám tebou!	142
Sluneční paprsek	152
Polibek na rozloučenou	158
Ta trofej je moje!	170
Zahrada smutku	198
O čem lidé zpívají?	202
Pánem jsem tu já	212
Opožděný svatební dar	224
To přejde...	236
Že...	244
Havraní planina	256
Podzimní les	270
Diamantový déšť	284
Jsi můj domov	296
Řeka přání	310
Třpytící se město	320
Cesta domů	332
Tam, kde se nalezá srdce...	338
Epilog	342

Prolog

„V zahradě smutku spí kráska ledová.
Jméno její je však záhada.
Navždy ve tmě a osamocená.
Před tyranem bezcitným se schovává.
Z jejích rudých rtů šepot uniká,
když od úsvitu do noci jej proklíná.
Nikdy šťasten nebudeš,
navždy sám zůstaneš!
V zahradě smutku spí kráska ledová.
Místo srdce kus ledu v těle má...“

Honorské pohádky – Příběh o Ledové krásce

Smířil se s brzkou smrtí. Teď, když studená čepel přejížděla po jeho krku, byl rozhodnutý zemřít se ctí jako pravý válečník. Jeho žena a syn budou plakat, ale přijde den, kdy přestanou. Hlavní bylo postarat se o jejich bezpečí, o bezpečí celé země. Ležel v trávě. Neměl šanci se bránit, nehodlal však prosit o život. Prostě se tomu odevzdá...

Bylo dobojováno. To mu přinášelo větší pocit uspokojení, než aby pomýšlel na obavy ze smrti. Meče dořinčely. Z dálky se ozývalo jen bolestné naříkání, které postupně utichalo, až se ztratilo úplně. Vzhlédl k obloze. Zdála se tak poklidná, zbarvená do ocelově šedého odstínu. Jen černí ptáci kroužili nebezpečně nízko nad zemí.

Honorova krajina dnes vypadala stejně jako vždycky, nic se nezměnilo. Zhluboka se nadechl nosem. Bude pršet, pomyslel si a zrovna v tu chvíli mu jedna dešťová kapka dopadla přímo na čelo. Naposledy pohledem obdivoval květy lilí, které poletovaly rozvířeným vzduchem. Jemné poryvy větru si s nimi pohrávaly a pestré lístky se pomalu snášely na zkrvavenou zem. Usmál se. Vznášely se po celém bojišti jako barevná peříčka a zasypávaly mrtvá těla v tratolišti krve. Válku vyhráli, nezáleželo tedy na tom, jestli nyní umře. V Honorově zemi bude opět nastolen mír, nic jiného nebylo důležitější.

„Jaké to je vědět, že za pár chvil umřeš, i přesto že jsi tuto válku vyhrál, velký Thomasi Honore?“ šklebil se na něj jeho protivník.

Kudrnaté tmavé vlasy mu divoce padaly do obličeje a cáry špinavého obličejení na něm smutně visely. V jeho tváři válka zanechala spousty šrámů a nyní se v ní zračily bezmoc a vztek.

Než Thomas odpověděl, spokojeně se usmál: „Jaké to je prohrát válku a muset s tím vědomím žít do konce svých dlouhých dní?“

Z očí poraženého válečníka nyní sršela pomstychtivost. „Sbohem,“ řekl a odhodlaně pozvedl svůj meč.

Thomas zavřel oči. Ne však proto, že by se bál, jen si chtěl svou poslední vzpomínku ponechat čistou. Nepřál si, aby ho na onen svět vyprovázela tvář tohoto muže. Naslouchal zvukům své země, ptákům... Pomyslel na svou ženu a syna. Dech se mu ztišil a přešel do klidné melodie. Slyšel zpívat pudu pod sebou, pěla teskně, ale zároveň tak laskavě. Svou písni vyprovázela bojovníky na poslední cestu.

V ten moment se z šedivých mračen spustil déšť, omýval jejich potřísněná těla od hříchu posledních okamžiků. Dokonalá chvíle pro umírání. Nikdo nad ním neměl moc. Tu držel ve své mysli jen on sám. Nechal se unášet proudem dávných vzpomínek, jemný vánek se mu přitom něžně otíral o tváře. Uslyšel,

jak vzduchem zasvištěl meč. Čekal. Čekal, až mu ostrý hrot projde srdcem, ale nepocítil vůbec nic. Otevřel oči. Nepřítel před ním klečel na kolenou a ze rtů mu odkapávala temně rudá tekutina. Upíral na něj překvapený pohled, mísící se s trpkým poznáním. Věděl, že je to poslední, co kdy uvidí.

Ještě jednou z posledních sil vydechl. Z hrudi se mu vydral bolestný sten a on tváří ztěžka dopadl přímo do trávy. Lilie ho začaly pozvolna zasypávat. Nad celým výjevem stál muž se zlatým pramenem vlasů. Když se pohnul, oslnivě se mu zaleskl. Ačkoliv poprchávalo a nebe bylo temné, pramínek dlouhé kštic v tom šeru zářil jako paprsek letního slunce. V rukách třímал meč, po jehož ostří pomalu stékala sokova krev.

„Děkuji ti,“ vydechl Thomas nevěřící a úlevně zároveň. „Jak se jmenuješ, válečníku?“ zeptal se svého zachránce.

„Jmenuji se Leonus Libertas, pane. Pocházím ze Sluneční vesnice,“ představil se a přitom pomáhal Thomasovi na ztuhlé nohy.

Oba muži si pevně stiskli ruce a jejich úsměv otevřel bránu osudové úmluvě, o níž v této chvíli ještě ani jeden z nich neví. Onoho dne se započalo psát jedno dlouholeté přátelství. Když odcházeli z bojiště, dešťová průtrž pomalu ustávala a vzduch byl prosycen omamnou vůní lilí.

Toho slavného odpoledne, jež bylo zapsáno do pamětní listiny, se všichni odebrali do honorské pevnosti a mocně oslavovali své krví vykoupené vítězství. Víno teklo proudem, když nad ránem padl slib, který měl změnit život dvěma lidem. Dva zpítí válečníci v návalu radosti zpečetili životní cestu svým potomkům. Smlouvu stvrdili podpisem a tím byl osud jejich dětí předurčen ještě mnohem dříve, než o něm mohly ony samy rozhodnout.

Vlčí píseň

Vždycky jsem si myslela, že se život dá naplánovat. Že mě nemůže nic překvapit, protože jsem jasně věděla, co chci. Že k tomu všemu s jistotou směřuji. Se stejnou jistotou, jako když slunce zapadá za obzor. Ale co když to tak není? Co když váš život někdo naplánoval dávno předtím? Dávno předtím, než jste se narodili. Můžeme před osudem utéct? Možná si to neuvědomujete, ale náš život není v našich rukou.

Naši životní cestu nám někdo vypočítal přesně na kroky.

Klidně tomu nemusíte věřit, ale já vím, že to tak je. Víím, že někde na dvacátém sedmém kroku ho potkám. Mám to spočítané.

Lea si všimla koně, který stál přivázaný na cestě vedoucí ke stavení. Byl cizí, to poznala téměř okamžitě. Musela to být vznešená návštěva, protože hřeben měl nádhernou zlatavou barvu. Zdobilo ho vzácné sedlo a byl velmi dobře živený. I takhle z dálky se totiž jeho překrásná hřívá viditelně leskla. V té chvíli se cosi přihodilo.

Vítr se zvedl a nebe potemnělo jako příslib čehosi nepěkného. Ve vzduchu vířilo bílé chmýří z pampelišek, které připomínalo malá sněhová peříčka. Ale náhle, jako když uhoří blesk, všechno zčistajasna ustalo. Zpod mraků vysvitlo slunce a svými paprsky zalilo celou vesnici.

V ten okamžik z naprosto nepochopitelných důvodů pocítila, že se něco děje. Něco mimo její chápání, snad i mimo tenhle svět. A čím blíže byla, tím více se jí pocít, který se přihnul tak nečekaně jako letní bouřka, nelíbil.

Náhle si chtěla zapamatovat tuhle chvíli. Vrýt si do paměti obraz téhle krajiny, svého milovaného domova. Sluneční vesnice, kus hřejivé země, kde vyrostla. Široko daleko nevidíte krásnější východ ani západ slunce, nikde jinde mu nebudete blíž než tady. Když se rozhlédla, po stranách zlátlo obilí, nebe bylo azurově modré a nad chalupou kroužili štěbetaví ptáci. Někde v dálce ucítila oheň a lahodnou vůni pečeného masa a hořícího dřeva.

Milovala to tady stejně jako tu pískem vysypanou cestičku, jež vyzrazovala předešlého pocestného. Viděla v ní zřetelné otisky kopyt. Nějaký jezdec její stopy zašlapal a ona zase zašlape ty jeho. Už byla docela klidná, když se dívala k domovu. Slunce ji pánilo do očí i na kůži. Nevadilo jí to. Paprsek na tváři se zaleskl. Všichni obyvatelé Sluneční vesnice nosili znamení slunce už od svého narození. Ženy krásily zlatavé kamínky, které se táhly od lícní kosti směrem ke spánku. Leskly se jako paprsky, a proto se jim taky tak říkalo. Muže na znamení toho, odkud pocházejí, zdobil zlatavý pramen vlasů. Obojí v případě potřeby sloužilo jako světlo. Lea ho používala jen tehdy, když se za tmy vracela domů. S úsměvem na rtech vyrazila ke stavení a svými kroky překrývala cizí šlépěje. Vzpomněla si na něco, co dělávala, když byla ještě malá holčička. Počítala, kolik kroků jí zbývá, než dojde domů.

Procházela kolem koně a měla nutkání ho pohladit. Byl opravdu překrásný. Už k němu skoro natahovala ruku, najednou si to ale z nějakého neznámého důvodu rozmyslela. Pod sedlem si všimla červené dečky, která byla obšitá zlatou nití.

Ve svitu slunce jen zářila a odrážela zlatavé odlesky. V dolní části přehoze se rýsoval erb, vyšitý černou nití. Znázorňoval dva zkřížené meče s propletenou lilií. Pravidelné stehy, jeden jako druhý. I neznalý člověk by poznal, že má před očima práci pečlivých rukou. Kůň si neklidně odfrkl, jako by jí snad chtěl něco naznačit. Možná skutečně toužil po pohlazení, ale ona se rozhodla, že mu svůj dotek věnuje až později, a znovu začala počítat.

„Dvacet čtyři, dvacet pět...“

Slyšela otcův hlas zpoza dveří, ale nerozuměla, co říká. Usoudila, že si s někým povídá.

„Dvacet šest, dvacet sedm... dvacet sedm kroků,“ prohlásila hlasitě, když vstoupila do předsíně.

Tím zřejmě upoutala pozornost otce ve vedlejší místnosti, neboť na ni vzápětí zavolal.

Thomas zajásal, když před sebou konečně zahlédl stavení, ke kterému celou dobu mířil. Cesta do Sluneční vesnice byla zdlouhavá, přestože jel zkratkami. Víčka mu padala únavou, a proto doufal, že si bude již brzy moci odpočinout.

Zdejší paprsky jej příjemně hřály na kůži, mohutně se rozlévaly po celé víscce. A slunce... Bylo to velké slunce, spalující a oslňující. Nikdy neměl možnost ho vidět takhle zblízka, zdálo se téměř na dosah ruky. V Honorově zemi, odkud pocházel a kde vládlo spíše příšeří, se ten hřejivý kotouč po většinu roku schovával za šedivými mračny.

Tady to bylo přesně naopak. Okolní krajina v jeho světle doslova zářila a on na ni pohlížel s úžasem. V dále se rozprostíraly zelené kopce a takřka černé vrchoviny. Viděl odsud žlutá pole slunečnic, jež lemovaly hustě vzrostlé lesy borovic. Táhla se až k obzoru, kde splývala s modrou oblohou.

Někde poblíž určitě protékala malá říčka, slyšel zurčení vody, když projížděl kolem dozrávajících obilí. Vlnilo se v lehkém vánku spolu s rudými květy vlčích máků, rostoucích mezi vysokými klasy. Nad hlavou měl kobaltové nebe, na němž nebyl jediný mráček. Ptáci sveholili a cvrkali, ale jinak v malebné vesničce panoval naprostý klid.

Thomase na tváři zašimralo poletující chmýří pampelišek, přičemž mu vánek přinesl pod nos vůni hořícího dřeva. Někde nedaleko se peklo maso, cítil jeho intenzivní vůni. Seskočil z koně s úmyslem, že zbytek cesty dojde po svých. Nohy mu z dlouhé doby strávené v sedle zdřevěněly.

Při chůzi přemítal o tom, jak jeho nastávající asi bude vypadat. Dlouho ji neviděl a popravdě, vůbec by se nebránil tomu, aby to tak zůstalo. Nebýt onoho slibu, který otec kdysi dal, nikdy by tuto zemi nenavštívil. Z nějakého důvodu však věřil, že všechno dobře dopadne. Ještě předtím, než se rozjel do Sluneční vesnice, navštívil svatostánek Boha emocí, v něhož honorový lid od nepaměti věří. Prosil o něco, za co by ho otec jistě nepochválil, jenže on měl již své plány...

Bůh emocí vyslyší nejniternější touhy upřímných srdcí... Váže se k němu legenda, která vypráví o červené niti svázané na prstech lidí, kteří si jsou souzeni. Jde o niť, která nikdy nezmizí, ba právě naopak. Navždy zůstane navázaná na malíčcích dvou jedinců a ono pouto nepřetrhne vzdálenost ani čas. Nezáleží na tom, jak dlouho potrvá, než svou spřízněnou duši poznáte, nebo na tom, jak dlouho ji neuvídíte. Nesejde ani na tom, zda žijete na opačných stranách světa. Nit se natáhne a nikdy nepřetrhne.

Podle legendy je toto spojení něco, s čím se narodíte. Vypráví o měsíčním stvoření, které každou noc opouští svůj domov a navštěvuje novorozence. Přivazuje jim k prstu červenou nit, která určí jejich osudového partnera...

Dva lidé svázaní touto červenou nití se nevyhnutelně setkají, i kdyby se tak mělo stát až na konci věků.

Pokud šlo o Thomase, on věděl, s kým je jeho nit svázaná i bez těchto povídaček. Než odjel z Honorovy země, stavil se ve svatostánku a poprosil Boha emocí, aby si nemusel brát ženu, která mu byla určená někým jiným. V okamžiku, kdy došel k chalupě a chtěl uvázat svého hřebce, ze dveří vyšel starý válečník. Když jej uviděl, zarazil se.

„Thomasi, chlapče... Jsi to ty?“

„Zdravím tě, Leonusi,“ usmál se na něj.

Z domu v témže okamžiku vykročilo tmavovlasé děvče. Poznal ji vzápětí. Byla to Nina, jeho nastávající. Avšak ve chvíli, kdy mu pohled padl na její vzdouvající se břicho, jí přestala být nadobro. Čekala dítě s jiným mužem. Najednou mu došlo, že je navždy zproštěn toho proklatého slibu! Potlačil nutkání se zvesela usmát. Vskutku, měl co dělat, aby nevykřikl radostí. Bůh emocí při něm stál i dnes.

Seděl za stolem a pil víno z poháru. Bylo výborné, téměř stejně dobré jako jejich domácí. Nina mu do misky nandala pořádnou porci hrachové kaše a k tomu přidala skývu chleba. Poděkoval dívce úsměvem, ona mu jej stydlivě oplátila. Poté se mlčky vytratila pryč z místnosti.

„Myslel jsem, že už nepřijdeš,“ promluvil Leonus a přitom usrkl ze své číše. „Očekával jsem tě na Nininy osmnáctiny. Když ses tady neobjevil, bral jsem to jako jasný vzkaz, že z úmluvy sešlo.“

Thomas polkl sousto. Přemýšlel, co má říct na svou obhajobu, ale nic kloudného ho nenapadlo. Jak vysvětlit, proč se zpozdlil o pět let? Důvod byl prostý. Miloval jinou ženu, kterou si chtěl vzít. Doufal, podobně jako Leonus, že z dávné úmluvy nakonec sejde.

„Otec na slibu stále trvá. Kládl mi na srdce, abych se bez tvé dcery nevracel, jinak mě vydědí,“ odmlčel se. „Ale teď, když Nina čeká dítě s jiným...,“ nedopověděl a vložil si do úst porci husté hmoty.

Starý válečník si ztrápeně povzdechl.

„Nedodržení slibu vrhne na naši rodinu špatný stín,“ pokračoval Thomas s výčitkami, protože věděl, že tohle nebyla zrovna čestná připomínka.

Byl to přece on, kdo se zpozdlil o pět let. Jenže nemohl jinak. Musel alespoň chvíli hrát dotčeného muže. Proto nepřímo Leonuse obviňoval, že nedodržel

dohodu, když Ninu nechal, aby se oddala jinému. Snažil se tvářit zasmušile, třebaže v duchu jásal neskonale radostí. Starého válečníka mu bylo docela líto, v očích měl vepsané čiré zoufalství. Kdyby jen věděl..., pomyslel si.

„Svůj slib dodržím,“ prohlásil najednou rozhodně a dlaní udeřil do masivního stolu, až jeho miska poskočila. Být to polévka, určitě by mu vyšplíchlá do obličeje.

Thomas se zamračil. Snad nechce, abych si jeho dceru vzal i potom, co čeká dítě s jiným, přemítal horlivě.

„Vezmeš si Leu,“ oznámil po chvíli.

Když to Leonus vyslovil, v srdci mu zahlodal pocit jakési bolestné ztráty. Nicméně jedna z jeho dcer bude mít manžela, uvažoval v duchu. Alespoň jedna z jeho holčiček. Provdá se do významného rodu, povede dobrý život. Lea nezůstane sama s dítětem jako Nina. Dělá to pro její dobro, přestože ho tohle náhlé rozhodnutí nevysovlně bolelo. Ještě nebyl připravený se s ní rozloučit.

Thomas udiveně pozvedl obočí. „Leu? Vždyť... Jak stará je? Pamatuji si ji jako malou holčičku.“

„Příští rok jí bude osmnáct, už dávno není malá holčička,“ pravil sklesle.

Že raději nemlčel! Thomas se v duchu proklínal a spílal si ošklivými nadávkami. Ocitl se ve slepé uličce. Co na to mohl říct? Odmítnutí nepřipadalo v úvahu. Radoval se, že má vyhráno. Předčasně. Tolik se těšil, až ráno vyrazí domů a poví otci celou pravdu. Nejspíše by zpočátku zuřil, možná pár dní, ale až by mu všechno vysvětlil, určitě by to pochopil. Na mladší válečnickovu dceru dočista zapomněl. Popravdě řečeno, v představách ji stále vídal jako malé děvčátko, které jej svým dřevěným mečem vyzvalo na souboj.

Najednou mu kaše v ústech zhořkla, všechno bylo ztraceno. Odložil lžičku a odevzdaně se opřel o židli, vtom za ním zaskřípaly dveře. Kdosi právě vešel dovnitř a cosi si brebentil pod nosem. Nerozuměl tomu, ale když se otočil, spatřil v předsíni mladou dívku na prahu dospělosti.

„Leo, jsi to ty?“ zvolal hlasitě válečník.

Překvapeně sebou trhla. „Ano, otče,“ odpověděla nazpátek.

V ten moment ji Thomas poznal. Naposledy se s Leou setkal, když jí bylo... sedm let? Měla u sebe jednu věc, která prozrazovala, kdo je. U pasu děvčeti visel meč, který se teď z nějakého důvodu snažila urychleně schovat. Když se jejich pohledy setkaly, zarazila se. Nejspíš si říkala, proč u nich ve světnici sedí neznámý člověk. On si ji prohlížel se zájmem, neušel mu její nápadný půvab. V tomto okamžiku ještě neutušila, k čemu se schyluje.

Židle pod Leonem temně zavržala, když vstával, aby své dceři zakrátko oznámil, co ji nevyhnutelně čeká.

„Pojď nahoru, musíme si promluvit,“ řekl, když došel až k ní.

Lea tázavě pohlédla směrem k Thomasovi, ale pak se poslušně vydala za svým otcem.

To, co otec Lee sdělil o samotě, se zprvu zdálo jako špatný sen. Třeštila na něj oči, jak moc neuvěřitelně to celé znělo. Dokonce se během hovoru několikrát štípla do paží, jestli náhodou neprožívá jednu ze svých nočních můr. Tohle nemohlo být skutečné. Ona přece neopustí svůj milovaný domov v doprovodu cizího muže, kterého nikdy neviděla! A už vůbec si jej nevezme kvůli nějakému slibu, který kdysi dávno dal její otec!

Je to jen noční můra, brzy se vzbudíš...

Jenže nebyla. Když pochopila, že vše myslí naprosto vážně, pohádala se s otcem jako nikdy předtím. Na její slzy a prosby nedbal, naopak se zdálo, že jej ještě více popudily. Bouchl pěstí do stolu, snad aby si jeho dcera uvědomila, kdo je tu pánem. Rozkázal, ať se přichystá na cestu, a zítra brzy ráno odjede ze Sluneční vesnice. Nato práskl dveřmi a nechal ji tam stát. Úplně bezmocnou, ztracenou a s bolestí v srdci.

„Otče, já nikam nejdu,“ zašeptala se slzami v očích, třebaže už Leu nemohl slyšet.

Na večeri nešla, nechtěla se potkat s tím cizincem. Musela by mu zlostí vyškrábat oči. O žádném slibu nikdy neslyšela a najednou se tady objeví jakoby nic. Žaludek jí zaplnil svíravý neklid, nedokázala pozřít jediné sousto. Kaše, kterou jí přinesla Nina, tak zůstala zcela nedotčená. Přecházela po pokoji sem a tam, uvažovala, jak se z celé té záležitosti vyvlíknout. Půjde za otcem... Pak si ale vzpomněla na jeho nesmlouvavý výraz ve tváři. Hlasitě zaklela a popadla to první, co jí přišlo pod ruku. V návalu vzteku mrštila malou vázou o dveře. Při střetu s masivním dřevem se rozletěla na střepy. Jako její duše. Uvědomila si, že už nikdy neuvidí Michaela a ani se s ním nestihne rozloučit. Vysíleně se posadila na postel a zabořila hlavu do dlaní. Bezmocí se jí chtělo plakat.

„Otče, jak můžeš být tak krutý,“ pronesla tiše.

Odpovědí jí však bylo jen ticho.

Uteč! Slyšela v hlavě hlas. Nad touhle možností vůbec nepřemýšlela, ale zdálo se, že právě přišla na to, jak to celé vyřešit.

„A přesně to taky udělám!“ odvětila pevně.

Převalovala se v posteli a vyčkávala, až celý dům utichne a zároveň uslyší otcovu hlasité chrápaní. Právě to bude ten správný moment pro její útěk. Alespoň v to doufala. Srdce jí divoce tlouklo, jako kdyby chtělo vyskočit z hrudi. Napjatě naslouchala, zda k ní přece něco nedolehne. Cokoliv, co by prozrazovalo, že ostatní ještě nespí.

Zírala do tmy. V hlavě jí pulsovalo stejně hlasitě, jako když ráno bijí zvony. Na malou chvilku si říkala, že to vzdá, ale nemohla. Byla příliš rozrušená, než aby znovu usnula. Odhodila příkrývku a zpřímila se posadila. Chvilí jen tak nehnutě setrvávala. Poté se zlehka, ale odhodlaně postavila na nohy. Došla až ke dveřím a pomalu je otevřela. Naštěstí nevydaly žádný zvuk, který by ji prozradil.

Schodiště bylo o poznání větší výzva. Když sestoupila na třetí schod, prkenná podlaha pod ní hlasitě zavržala. Zůstala ostražitě stát na místě. V uších Lee však zněl jen přerývaný dech jí samotné. Když usoudila, že je vše v pořádku, hbitě stoupla na další. Domem se nesl hlasitý chrapot starého válečníka a ona doufala, že v tom lomozu její kroky zaniknou.

Ocitla se před vchodem. Už se natahovala, že otevře, ale vtom se zvenku ozvalo vytí. Polekaně nadskočila a stáhla paži zpátky k sobě. Překvapilo ji to, neboť vlci se ve Sluneční vesnici již nějaký čas neukázali, přinejmenším si to až dosud myslela. Vytí neustávalo, spíše naopak. Bylo srdcervoucí a každým okamžikem se stupňovalo. Lee přeběhl mráz po zádech, znělo to jako žalostná píseň. Najednou jí vše přišlo ztracené. Zaváhala, jestli by se neměla vrátit zpátky k sobě. Pak ale zavrtěla hlavou, a ačkoliv ji svíral strach, znovu sáhla po klíče...

„Vidím, že nejsem jediný, kdo dnes nemůže spát,“ promluvil kdosi po její pravé straně.

Při těch slovech sebou trhla. Cizinec tam nehnutě stál, opíral se o zárubeň dveří a v jedné ruce držel plápolající svíci. Netušila, jestli to bylo těmi stíny kolem, ale připadalo jí, že vypadá smutně, ač měl na tváři mírný úsměv.

Postávali tam a hleděli se jeden na druhého. Ozvalo se další táhlé vytí, mnohem tesknější než předtím.

Leu ten zvuk probral a opět sáhla po klíce. Dveře se však neotevřely. Zalomcovala držadlem, ale nepohnuly se ani o píd'. Nikdy přece nezamykali, nebylo to potřeba. Tak proč zrovna dnes? Zkusila to znovu, ale nic. Vysíleně se o ně opřela a zavřela oči. Chtěla do nich bušit pěstmi jako smyslů zbavená, ale pak si uvědomila, že není sama. A noční rámus by jistě vzbudil otce. Zvedla víčka, cizinec ji se zájmem pozoroval. Měl stejně zasmušilý výraz jako ona.

Setrvali tak ještě několik okamžiků. Pak váhavě vykročila a s dusotem vyběhla po schodech nahoru do svého pokoje, kde se v posteli hlasitě rozplakala.

Když ráno scházela ze schodů, cizinec tam stále trpělivě přešlapoval. Marně doufala, že si to přes noc mohl rozmyslet a třeba odešel. Jenže nic takového se nestalo. Musela se rozloučit, ačkoliv nechtěla. Sam, její mladší bratr, plakal stejně úpěnlivě jako před chvílí ona. Pak dala sbohem Nině, která byla v osmém měsíci těhotenství. Brzy se její sestře narodí první dítě a ona svou neteř nebo synovce neuvidí.

„Prosím tě, netvař se tak,“ pohladila ji Nina po vlasech. „Prohlédla sis vůbec toho muže? V životě jsem hezčího neviděla. Docela ti ho závidím. Nejenže je hezký, ještě je urozený. Vědět o té dohodě, tak si na něj počkám,“ usmála se na ni téměř mateřsky, ale oči se starší dívce leskly. Snažila se chovat statečně, moc se jí to však nedařilo. Zamrkala a rychle svou mladší sestřičku objala.

„Možná by si tě vzal i tak, jsi moc hezká,“ navrhlo mladší děvče plné nadějí, když se k sobě tiskly.

Nina se upřímně rozesmála. Byl to spíše smích, který přechází v pláč. Ticho, které se však rozhostilo domem, bylo v tu chvíli téměř hmatatelné.

„Budeš nám tu chybět,“ promluvila tiše a hřbetem ruky si otřela slzy.

Jmenuji se nijak

„Měla ses rozloučit se svým otcem,“ pravil náhle cizinec, když vyrazili na cestu.

Lea zavřela oči, už tak byla rozčilená. Ted', když na ni promluvil, se vzteky skoro třásla.

„Laskavě se do toho nepleťte, není to vaše věc!“

Zasmál se. Nechápala, co na tom bylo vtipného. Vlastně nechápala nic z toho, co se odehrálo v posledních hodinách. Přepadl ji zvláštní pocit, když si uvědomila, že dnes nebude spát ve své posteli. Ještě pořád tomu nemohla uvěřit.

„Co když už ho nikdy neuvidíš? Bude tě to jednou mrzet,“ pokračoval ve svém proslovu.

„Nechápu, proč jsem nemohla jet na svém koni,“ úmyslně ignorovala jeho předchozí připomínku. Jistě že ji to bude mrzet, už teď' ji to mrzelo, ale přiznávat to nebude.

„Abych měl jistotu, že mi neutečeš.“

„Uteču i tak!“

Znovu se rozesmál.

„Pak budeš první, komu se to povede,“ sdělil jí s úsměvem.

„Chcete říct, že nejsem první žena, kterou jste unesl?“ zeptala se pohoršeně.

„Chci tím říct, že jsem vedl hodně zločinců na popravu. Ještě žádnému se nepovedlo utéct. A to byli muži jako hora. Nikdy jsem žádnou ženu neunesl.“

Neměla chuť s ním vést řeč, proto jen nesouhlasně zamručela.

Nechtěla s ním mluvit ani s ním nikam jet. Snažila se vnímat přírodu okolo sebe, ale nešlo to. Prostě si nic nedokázala uchovat v paměti. I kdyby se jí

náhodou podařilo utéct, stejně by si cestu zpátky nepamatovala. Ubíhající krajina i jeho slova, všechno se ztrácelo ve víru vzteku, který jí neskonale cloumal.

„Měl jste si vzít mou sestru.“

„Nemusíš mi vykat, připadám si pak staře.“

„No, asi se budete divit, ale pro mě starý jste.“

„Je mi teprve dvacet sedm let!“ prohlásil dotčeně.

„Mně je teprve sedmnáct.“

Vzdychl. „Já si tu dohodu nevymyslel.“

„Ale to už bylo přece strašně dávno... nemuseli jste ji dodržet,“ namítla podrážděně.

„Můj otec na tom trvá, takže museli. Čest pro náš rod znamená mnoho. Velmi si jí ceníme.“

„Přijde mi to jako hloupost,“ procedila skrz zuby.

„Co ti přijde jako hloupost?“

„Všechno!“

Opět mezi nimi nastalo ticho. Jeli mlčky. On doufal, že to tak zůstane. Už ho nebavilo dohadovat se s ní o něčem, co naprosto nebyla sto pochopit. On jednu ze svých starostí vyřešil. Bylo vidět, že pochází z prostého rodu – jako by jí vůbec nedocházel význam slov „čest“ a „slib“... Nebude si tím teď lámat hlavu. Za několik dní ji snad vztek přejde. Mnohem složitější úkol na něj totiž teprve čeká.

„Jsem ještě dítě,“ pronesla náhle.

„Brzy dospěješ. Za rok nebo dva uvidíš všechno jinak.“

„Ale já vás nemám ráda!“

Opět se neubráníl smíchu, její upřímnost ho bavila čím dál tím víc.

„Myslíš, že je to definitivní?“

„Ano! Udělám vám ze života peklo,“ slíbila mu temně.

„Asi tě začínám mít rád,“ přiznal. „Víš, že už jsem se dlouho nepobavil tak jako dneska s tebou?“

„To asi musíte mít dost smutný život,“ utrousila mimoděk.

„Vlastně ano,“ přitakal.

„Mě tím nedojmete.“

„To je dobře. Stejně nemám rád citlivky, Leo.“

Trhla sebou, bylo zvláštní z těch cizích úst slyšet své jméno.

„Dovolil vám někdo oslovovat mě jménem?“

Znovu se mohutně rozesmál na celé kolo.

„Ani nevím, že to mám zakázané.“

„Tak teď už to víte,“ trvala si na svém.

„Tak jak ti mám tedy říkat? Má drahá?“

„Nijak,“ vydechla vyčerpaně a nasupeně zároveň.

„To se mi docela líbí... Takže tě mám v táboře představit jako svou drahou Nijak?“

Když to řekl, ucítila určitou provokaci.

Protočila oči. Navzdory vzteku, který v sobě celou dobu dusila, se musela usmát. Samozřejmě tak, aby si toho cizinec nevšiml. Neodpověděla mu však. Domnívala se, že by náznak pobavení z její řeči mohl poznat.

A to ona nechtěla. Žádné vzájemné sympatie, úsměvy ani přátelství. Jak slíbila, udělá mu ze života peklo! Ještě ji sám rád pošle zpátky domů.

Žebrácká poušť

Thomas si původně jel pro starší dceru, ale místo toho si vezl domů tu mladší. Ne že by na tom nějak záleželo, jemu rozhodně ne. Bylo to hlavně otcovo přání, na kterém závisela čest celé rodiny. Kdysi, když byl ještě otec mladý a bojoval ve válce za svobodu Honorovy země, mu Leonus Libertas zachránil život.

Nebýt jeho, dnes by tu otec nejspíš nebyl. Proto se rozhodl vyjádřit mu svůj dík takovým způsobem, aby tento skutek zůstal v povědomí honorského lidu navždy. Určil tedy, že si nejstarší syn vezme Libertasovu dceru a tím se zařadí k slavnému válečnickému rodu Honor. Ninu si vzít nemohl, a tak mu starý válečník nabídl Leu. Dívka oplývala půvabem, to musel uznat.

Krásou se takřka rovnala té, kterou tolik miloval.

Vzhledem však byly rozdílné jako den a noc. Perla měla vlasy připomínající měsíc v nejtemnější noci, nekonečně dlouhé. Když se procházela, proměnily se v rozvlněný závoj. A ty její oči... dva zelené smaragdové kamínky. Když na něj pohlédla, jen v nich blýskalo. Její pleť se zdála být z alabastru. Jemná a hladká na dotek. Perla byla nepřehlédnutelná. Ačkoliv u nich doma panovalo neustálé příšeří, ona navzdory všemu zářila. Kam přišla, všude vzbuzovala obdiv.

Leu zdobily sice stejně dlouhé kadeře, ovšem černé jako havraní peří. Na svět pohlížela velkýma jantarovýma očima, jejichž barvu nebylo možné přehlédnout. Hebká Leina kůže hrála zlatavými odstíny. Musel uznat, že líbeznost jí vskutku nechyběla. On ale toužil po jině...

Lea se ohlédla, aby si vryla do paměti obraz Sluneční vesnice. Zlátnoucí obilí, malebná dřevěná obydlí. Navždy si bude pamatovat, jak slunce dokáže

hřát, aniž by spálilo. Jak je vidět z takové blízkosti jako nikde jinde. Chtěla si zapamatovat blankytně modré nebe, vůni potůčku a ohně. Ačkoliv si umínila, že se sem brzy vrátí, někde v hloubi duše cítila, že je tady naposledy. Chtěla si uchovat tenhle krásný obraz v paměti, protože když učinili poslední krok, který je definitivně odřízl od její vesnice, hrozivě v ní zatrnulo.

Projeli polorozpadlou zrezivělou branou a za ní spatřila svět, o kterém dosud neměla ani potuchy. Dokonale oddělovala Sluneční vesnici od její odvrácené tváře. Náhle se jakýmsi kouzlem změnil i vzduch kolem nich. Ještě před chvílí by přísahala, že cítila vůni květin, ale nyní se jí pod nos linul nesnesitelný zápach. Nerozuměla tomu. Jak by mohl průchod oddělit od sebe ovzduší tady a tam? Vzpomněla si na otcova slova. Vyprávěl jí, že na světě existují brány, které oddělují krajiny špatné a dobré. Tehdy mu nevěřila. Nyní jí však napadlo, že možná jednu takovou poznala.

Kam oko dohlédlo, všude jen samý písek. Jako obydlí sloužily zdejšími přístřešky ze slámy. Sem tam se tyčily živořící stromy, ze kterých nezadržitelně odcházela životodárná míza. Lidé měli kousek od svých obydlí rozdělaná ohniska a v kotlících jim cosi bublalo.

Postávali nad nimi a s malými přestávkami pokrm míchali. Podivný zápach se rozlézal do všech stran. V houfech se k nim slétali supi rovnou z korun stromů. Oni se jich ale nebáli, dokonce si je něžně hladili. Lea vyplašenýma očima pohlédla na cizince. Ten její obavy záhy pochopil.

„Neboj se. Víím, je to trochu rozdíl proti tvému nádhernému domovu, ale...“ hledal vhodná slova.

„Trochu?!“ skočila mu do řeči s pohledem stále upřeným před sebe.

„Dobře, je to velký rozdíl, ale jedeme přes Žebráckou poušť, tak se ani není čemu divit. Žijí tady odvržení lidé. Lidé, kteří nemají jinou volbu a nemohou si dovolit nic lepšího. Nebo takoví, které z nějakého důvodu ti ostatní odepali. Vytvořili si tady svůj domov a nikomu se nemusí z ničeho zodpovídat. Jsou tak ušetření posměšků svého okolí,“ vysvětloval. „Ale se mnou jsi v bezpečí, nedovolili by si na tebe sáhnout,“ uklidňoval ji.

Lea si přitiskla cíp rukávu k nosu. Vzduch byl prosycen nasládlé štiplavými pachy.

„Proč jedeme tudy? Jiná cesta neexistuje?“ zašeptala, protože ji ti ubožáci lidé pozorovali. Měli v očích cosi divokého a nevyzpytatelného. Sledovali je, ale ani o milimetr se k nim nepřiblížili. Naštěstí.

„Existuje, ale přes Žebráckou poušť se do mé země dostaneme rychleji.“

„Do vaší země?“

„Ach. Samozřejmě teď je to i tvá země.“

„Tak jsem to nemyslela. Vy v té zemi vládnete?“

Zasmál se. „Zatím jí vládne můj otec, ale vlastně ano, z části už jí vládnou taky.“

Lee přicházely na mysl spousty otázek, ale v této chvíli neměla chuť na žádné povídání. Přinejmenším do té doby, než opustí toto přízračně děsivé místo.

„Ani ses nezeptala na mé jméno,“ pronesl náhle cizinec.

„To bude asi tím, že mě to nezajímá,“ odpověděla upřímně.

Zaslechla jeho hrdelní smích. Nechápala to. Tvářil se, jako by ti otrhaní lidé neexistovali. Žádné obavy, žádný strach.

Ona je ale stále ostražitě sledovala. Visely na nich jen cáry špinavých hader. Obuv neměli žádnou.

„Kdyby tě to náhodou někdy zajímalo, dej mi vědět.“

Zhluboka se nadechla, ale to neměla dělat. Všudypřítomný zápach jí pronikl snad až do žaludku, jen zázrakem neomdlela.

„Kdy už odtud budeme pryč?“

„Ještě to chvíli vydrž, nebude to dlouho trvat,“ odpověděl.

„Vy se jich nebojíte?“ opět se zeptala potichu, protože se obávala, že by jí někdo z nich mohl uslyšet.

„Proč bych měl? Vždyť si nás skoro nevšímají. Ty se jich snad bojíš?“

„Mají divoký pohled,“ procedila tiše skrz zuby.

„Se mnou se jich obávat nemusíš, neublížili by urozenému člověku. Neriskovali by vypálení svého jediného domova. Na chudáka by se vrhli, protože ví, že by ho nikdo nepostrádal. Kdyby však zaútočili na někoho vysoce postaveného, nezůstal by jejich čin bez trestu.“

„A co vůbec s těmi lidmi dělají, když je chytí?“

„Vážně to chceš vědět?“ zeptal se ostražitě a doufal, že už se vypyátvat nebude.

Na okamžik zaváhala.

„Ano,“ odpověděla odhodlaně.

„Co myslíš, že se jim vaří v těch kotlích?“ zašeptala.

„Cože?!“ vytočila se na koni směrem k němu tak, aby mu lépe viděla do tváře, jestli mluvil opravdu vážně.

Byly jí vidět jen oči, stále měla bílou látku šatů přitisknutou k nosu. Poprvé si toho cizince pozorněji prohlédla. Musela uznat, že Nina mluvila pravdu. Byl vskutku hezký. Měl ostře řezané rysy, pronikavě tmavé oči a husté

vlasy zářily inkoustově černou barvou. Neušlo jí, jak pečlivě je měl načesané. Husté obočí dodávalo jeho pohledu sílu a žár a spolu s postavou statného válečníka jistě představoval pro mnoho žen muže snů.

Vsadila by se, že za ním už zůstalo nespočet zlomených srdcí. Na ni však jeho zjev až takový dojem neudělal.

Cizinec se pousmál. „Ptal jsem se tě, jestli to chceš skutečně vědět. Pověděla jsi, že ano.“

Stále si hleděli zpříma do očí.

A pak jí to všechno došlo! Ti supi tady nežili náhodou. A ty bílé klacky, které tu a tam spatřila, to nebylo žádné suché klestí, jak si doposud myslela. Kosti! Slunečním žářem vybělené lidské kosti. Hned bylo Lee jasné, co v těch kotlících skutečně bublá.

„Jak jste mohl?! Kdybych to věděla, nikdy bych s vámi nejela! Ne touhle cestou!“ vyhrkla vztekla a pokusila se jej uhodit. Málem spadla z koně, on ji však hbitě zachytil.

„Máš velké štěstí, že mám takový postřeh, příště bych nemusel tak rychle reagovat. Vážně ti doporučuju, abys seděla klidně a zbytečně nevyváděla.“

„To ale není zbytečné,“ odsekla příkře.

„Je. Už jsem ti několikrát řekl, že se nemáš čeho bát. Kdyby nás chtěli zabít, vrhli by se na nás.“ Na okamžik se odmlčel, ale pak pokračoval vážným hlasem. „Přestože si spousta lidí myslí, jak je tahle spodina hloupá, nemají zase tak úplně pravdu. Znají cenu svého života. Ví, co by se s nimi stalo, kdyby nás napadli. Tady mají svou svobodu a neriskovali by ji jen pro trochu masa a kostí, když denně jim tudy projde ne jeden hlupák, který si chce zkrátit cestu.“

„Jak můžete říct, že jsou to hlupáci?“ sykla Lea znechuceně.

„A nejsou? Jen hlupáci jdou vstříc jistě smrti.“

„A co když neví, co se tu děje?“

„Potom mají smůlu,“ utrousil jakoby nic.

Od té chvíle už nepromluvila. Ani on se nepokoušel navázat nit rozhovoru, v hlavě mu vířila jedna myšlenka za druhou. Setmělo se, jen díky plápolajícím ohňům se neztráceli v úplně tmě. Dál jeli tichou pustinou, jenom divoké oči těch zvlčilých zatracenců je strnule sledovaly.

Pozorovali je přesně jako supi a krkavci, kteří svými křídly šustili nad jejich hlavami. Vtom uslyšeli v dálce něčí výkřik, ani jeden se však neohlédl. Jen Lea nadskočila a přitiskla si ruce na uši.

Nechtěla nic slyšet. Nechtěla vidět, co se za ní děje, protože potom by musela křičet na svého únosce, ať koně otočí a pomůže tomu nebohému

hlupákovi. Měla by to udělat, jenže ona to neudělá. Ví, že i kdyby ho sebevíc prosila, jeho srdce neobměkčí. Proč se tedy zbytečně ponižovat? Pud sebezáchovy jí velel, aby se i ona od tohoto pohřebiště odstříhla. Když už ujeli skutečně dlouhou cestu, začala ji přemáhat únava a ona zívla.

„Jsi unavená?“ zpozorněl cizinec.

„Hmm.“ Na víc se nezmohla.

Vlastně ani nechtěla. Neměla sílu s ním vůbec mluvit. Hlavně ne po tom, co se odehrálo na Žebrácké poušti.

„Za chvíli budeme ve vesnici, kde přenocujeme. Už to není daleko. Klidně zavři oči, opři se o mě.“

To ji trochu probralo, docela ji onou nabídkou zaskočil. Byla ráda, že je tma a on nemůže vidět její výraz.

„To je v pořádku,“ zalahala.

Byla totiž k smrti unavená! Na malý moment mezi nimi zavládlo ticho.

„Dobře, ale kdybys to už nevydržela, tak se prostě opři. Mně to vadit nebude.“

Ale já to vydržím, říkala si v duchu zatvrzele.

Královský hostinec

To, že nevydržela, zjistila až ráno, kdy se probudila v posteli. Jaká hanba! Zpočátku měla pocit, že je zpátky doma, ale když rozevřela oči, pochopila, že spala na cizím lůžku. V posteli tak velké, že dva lidé by se na ní pohodlně vyspali.

Zařízení okolo bylo vyrobeno z nějakého tmavého dřeva. Třeba vyřezávaná truhla s květy lilií, která stála v rohu. Toaletní stůlek s velký zrcadlem. Židle potažená zlatou látkou, která stála u okna... Vůbec netušila, o jaký druh by se mohlo jednat, ale člověk tak nějak i bez určitých vědomostí dokázal rozeznat kvalitu od obyčejných věcí.

Stačilo si pohladit povlečení na její příkrývce... Tak jemné na dotek. Sněhobílé, jen vprostřed se skvěl zlatě vyšitý erb dvou zkřížených mečů s propletenou lilií. Celou látku lemovaly krajky – punc vznešenosti. Slastně zabořila hlavu do polštáře. Byl na něm vyšitý stejnou zlatavou nití erbovní znak a okraje zdobené jemnou krajkou. Nic ji neškrábalo, jako by se zanořila do prachových peříček. Opět práce přepečlivých rukou. Lea tušila, že to byly ty samé, které vyšivaly erb na koňské dečce.

Vůbec se jí nechtělo vstávat, ale ze zdola k ní doléhaly tlumené hlasy. Navíc se jí do nosu vtírala vůně připravovaného jídla. Ta polechtala její hladový žaludek natolik, že se vzápětí hlasitě ozval. Nakonec s přemáháním vstala. Nejdřív však vyhlédla z okna a rozhrnula bílé závěsy. Venku bylo živo, před hostincem postávalo několik lidí. Mezi nimi i ten muž, za kterého se měla provdat.

Hlučně se bavili a smáli. Většina z nich pravděpodobně pocházela z urozených rodů, soudila dle erbů. Kromě toho, který už znala, tam viděla další dva. Ani jeden nedokázala takhle na dálku rozeznat. Možná kdyby koně nebo lidé

stáli čelem k ní, odhadla by to lépe. Jenže hřebci stáli šikmo a muži zády k ní. Jediná žena, která se ovíjela kolem jednoho z cizinců stála tak, že jí viděla do obličje. Tu ale žádný erb nezdobil, jen bujné poprsí a dlouhé rudé vlasy. Koketně se smála především na jejího budoucího manžela. Ten se jejím svůdným úsměvům vůbec nebránil, a naopak je ochotně opětoval.

Tenhle člověk má být můj manžel? Lea se v duchu děsila a mimoděk se zamračila na houf postávající venku. Ale co čert nechtěl, zrovna v tu chvíli jeho pohled zaletěl nahoru k oknu. Rychle závěs pustila a ustoupila stranou. Malý okamžik tam jen tak stála, pak se přesunula k bílému stolku se zrcadlem. Chtěla se upravit, ale v tu ránu někdo zaklepal na dveře. Polekaně uskočila. Co teď? Že by to byl on? Jak se mohl v takové rychlosti přesunout nahoru? Napadlo ji, že když bude potichu, možná odejde. Opět někdo zaťukal, tentokrát o něco naléhavěji. Znovu uskočila stranou.

„Paní, mohu vstoupit? Nesu vám vodu a čisté oblečení,“ řekl ženský hlas.

„A-ano,“ vykoktala Lea zmateně.

Nic se však nestalo, nikdo nevstoupil. Udiveně pozvedla obočí, ale přesto dál vyčkávala, co se bude dít. Nedělo se nic. Možná si ta žena pro něco odskočila.

„Mohla byste mi otevřít? Mám plné ruce,“ ozvalo se za dveřmi.

„Ach... ano, jistě,“ odpověděla a spěšně otevřela.

Dovnitř vešla starší žena s šedivými vlasy v drdolu. Když kolem ní procházela, vrle se usmívala. Lea si všimla, že na svůj věk je neobyčejně hezká a má nádherné modré oči. Přílehlavá bílá halena s dlouhou sukní ve stejné barvě jí náramně slušely.

„Dobré ráno, jak jste se vyspala, má paní?“ pozdravila ji a odložila oblečení na postel.

Má paní? Na tohle nebyla zvyklá, proto opatrně odpověděla: „Děkuji, velmi dobře.“

„To jsem ráda,“ prohlásila žena spokojeně a vylila vodu ze džbánů do bílého porcelánového lavoru zdobeného růžemi. „Určitě se chcete umýt. Tak pojd'te,“ pobídla ji.

Lea přistoupila k toaletnímu stolku a v rychlosti se opláchlá. Žena ji upřeně pozorovala. Když viděla, že Lea svou ranní hygienu dokončila, podala jí osušku a odběhla. Za několik vteřin se vrátila. V ruce držela podnos s jídlem.

„Najezte se, určitě už musíte mít hlad,“ podotkla a táč s vybranými pochoutkami položila opatrně na postel. „Zatímco budete jíst, nachystám vám koupel.“

Lea se nenechala pobízet dvakrát. Ta vůně! Polévka v ní mizela před očima. Hned potom se vrhla na placky s masem, které se na jazyku jen rozpívaly. Sice nesnědla všechny, ale i tak musela uznat, že ten, kdo pokrm připravil, musel být mistr kuchař. Možná jí to tolik chutnalo, poněvadž už si ani nepamatovala, kdy naposledy jedla. Tak ráda by se o tu skvostnou krmi rozdělila se svými sourozenci, aby i oni měli takový požitek. Vzpomínka na bratra a sestru se jí zasekla v srdci jako trn. Snažila se na domov nemyslet.

Koneckonců jí otec z domu skoro vyhnal, ne? Cítila zlost a lítost zároveň. A teď, když obědvala sama, na ni vše doléhalo. Zůstala úplně opuštěná. Vždy byla zvyklá stolovat se svou rodinou, všichni pěkně pohromadě. Sam dělal hlouposti a Nina ho napomínala. Ona se tomu všemu jen smála. Kdyby věděla, že už to znovu neprožije, že jsou to jejich poslední společné chvíle... Utrápeně vzdychla.

„Co ten smutek na duši, má paní?“ ozvalo se do ticha.

Trhla sebou, dnes už poněkoliťatě. Nelíbilo se jí, že ji tahle žena pořád vyrušovala, už vůbec ne teď. Chtěla si dát horkou koupel a být sama. Úplně sama!

„Co ta koupel? Už je připravená?“ zeptala se Lea s neskrývaným zájmem.

Úmyslně ignorovala otázku cizí ženy, rozhodně se nehodlala svěřovat někomu, koho neznala.

Služebná se usmála: „Ano, je... Mohu vám nějak pomoci?“

„Díky,“ odbyla ji. „Už to zvládnou sama. Pokud budu něco potřebovat, zavolám vás.“

Žena odešla a Lea si konečně oddechla. Svlékla ze sebe všechno oblečení a ponořila se do horké vody. Zavřela oči. Horká lázeň jí uklidňovala, ale taky uspávala. Vydržela v ní skoro hodinu, dokud ji neprobral chlad. Služebnou nevolala. Nač taky? Osušit se a obléknout zvládne sama, žádné pomocníky k tomu nepotřebuje. Přistoupila k oděvu, který jí služebná nachystala. Ale... jaké překvapení! Její šaty se podobaly spíše uniformě.

Černé, přiléhavé, pružné kalhoty jí padly jako ulité. Přes hlavu přetáhla červenou halenu s dlouhými rukávy. I ta byla ze stejného materiálu a těsně přiléhala k tělu. Na rameni bylo něco vyšito černou nití. Podívala se do zrcadla a hned znak poznala. Dva zkrížené meče s propletenou lilíí. Tedy skutečně uniforma.

Musela uznat, že to vůbec nevypadá špatně, naopak by řekla, že jí to docela sluší. Zaujal ji stolek se zrcadlem, ve kterém se odrážela její útlá postava. Všimla si jej už dřív, ale až teď si ho stačila pořádně prohlédnout. Bílý jako